

HOOFDSTUK I:

SOPHIA

Hoi! Ik ben Sophia, ik ben twaalf jaar oud en dit is mijn dagboek. Ik kan niet zo goed schrijven, dus let niet op de spelling.

PS Ik haal altijd een onvoldoende op de spellingtoetsen, maar ik doe mijn best. En mijn moeder zegt altijd: "Als je je best doet, zijn cijfers niet belangrijk. Iedereen is goed in andere dingen en je kan niet overal goed in zijn." Ja, ja, mama. Dat zal wel.

Maar oké, dit is dus mijn dagboek.

Ik zag iets raars in de klas na schooltijd, dat ga je zo lezen. Maar eerst wil ik iets zeggen: je hoeft niet bang te zijn dat dit bij jou gebeurt, behalve als je mij na gaat doen. Dat moet je dus **niet** doen. Gewoon lekker jezelf zijn, dat is altijd het beste. Dan kan er ook niets gebeuren.

Oké, nu kunnen we verder. O nee, ik moet me nog voorstellen! Zoals je merkt ben ik nogal een warhoofd en heb ik vaak gesprekken met mezelf. Gezellig, toch?

Ik ben Sophia, zoals ik al zei, en ik ben twaalf jaar oud. Ik heb ook nog een oudere broer van zestien jaar oud. Mijn broer is echt slim. Niet gewoon slim, maar echt *megasuperduperslim*. Hij is zo slim dat hij nu al op

de universiteit zit. Hij is altijd bezig met projecten op zijn kamer, dus we zien hem eigenlijk nooit. Hij schuift alleen aan bij het eten. We noemen hem thuis 'Super-Brein'. Vroeger speelde ik best vaak met mijn broer, maar de laatste maanden niet meer. Ik snap namelijk niets van zijn projecten en interesses. Ik noem dat altijd bananananana-gedoe, want als hij erover praat krijg ik het liedje 'Ba-na-na-na-naaaaaa-na-na-na-na' in mijn hoofd en hoor ik verder niks meer.

Mijn moeder komt uit Nederland en mijn vader komt uit Kameroen. Mijn ouders zijn ook wel oké, dat weet ik omdat ik ze vaak afluister. Ja ja, afluisteren is niet netjes, dat weet ik ook wel. Maar ik ben twaalf jaar oud, wat maakt mij het uit wat netjes is. Je ouders afluisteren is gewoon serieus heel handig. Ik raad het dan ook iedereen aan. Je komt achter dingen die je nooooooit had verwacht. Soms dingen die je ook helemaal niet wilt weten of horen. Maar vaak dingen die handig zijn in zeurgesprekken met je vader of moeder.

Zoals een keer toen we naar een markt in Kameroen gingen bij opa en oma Afrika op de hoek van de straat. Ik had namelijk de dag daarvoor gehoord bij een afluistersessie dat mijn moeder eigenlijk heel erg van chips houdt, maar dat niet eet omdat het niet goed is voor je. Ik wilde mijn moeder overhalen om wat lekkers te kopen. Dus ik dacht: als ik nou zeg dat ik chips wil kopen, gaat ze daar vast mee akkoord zodat ze dat in de avond zelf ook stiekem kan eten. Want ik hoor namelijk vaak kraak- en smakgeluiden vanaf de bank in de avond. Dus mijn moeder kan wel zeggen dat ze geen chips eet omdat het niet goed is voor haar, maar stiekem eet ze die wel lekker vaak. Dus toen ik ging zeuren om chips, ging mijn moeder daar **natuurlijk** mee akkoord.

Zelf ben ik een gewoon gemiddeld, normaal, maar

wel echt een megasuperleuk kind, vind ik zelf. Volgens mij vinden anderen mij ook wel oké. En anders hebben ze pech.

Ik houd van alles wat met detectives te maken heeft. Ik heb bijvoorbeeld zelf een af luisterrobotje gebouwd waar ik mijn ouders vaak mee af luister, zoals ik net al vertelde. Niet heel netjes, maar wel handig. Want om jezelf ergens te verstoppen om af te luisteren werkt niet. Geloof me, ik heb dat vaak genoeg geprobeerd. Ouders zijn niet gek, al lijken ze dat wel. Ik houd van dingen onderzoeken en zelf dingen maken, zo is mijn af luisterrobot tot leven gewekt. Nou ja, leven... Hij werkt gewoon en doet wat hij moet doen, namelijk af luisteren.

Nu ik mezelf en mijn familie heb voorgesteld, kunnen we echt verder. Ik ga je alles vertellen over wat ik heb meegemaakt op mijn nieuwe school. En dat is nogal een avontuur!